

Danyi Attila

2014.05.29.

A beszélgetésünk apropóját elsősorban az adja, hogy Ön 1966-tól 1970-ig az egyik legjelentősebb magyar beatzenekar, a Scampolo vezetője, illetve gitárosa volt. Korábban azonban két olyan együttesben – a Bluejeansben és a Kon-Tikiben – is játszott, amelyek az új nyugati populáris zenei irányzatok első hazai propagátorainak számítottak. Milyen előfeltételei voltak egy rock and roll- vagy beatzenekar létrejöttének Magyarországon az ötvenes-hatvanas évek fordulóján, és milyen források alapján építhette fel a repertoárját?

Volt egy megszállott srác, őt nagyon sokan ismerik, Tojás volt a beceneve.¹ Mind a mai napig aktív: diszkózik. Ő alapította a Toldi Gimnáziumban Doleviczényi Miklóssal² együtt a Bluejeans zenekart.

Pontosan mikor?

Nagyjából '62-'63-ban.

Akkor mondhatjuk, hogy egyike volt a legelső beatzenekaroknak?

Igen. Ráadásul a Bluejeans valóban beatzenekar volt, liverpooli repertoárral. Tehát Rolling Stones, Beatles, The Hollies és The Kinks számokat játszott, nem a sablonos rock and rollokat, ahogy azt többen tették. Kimondottan az angol toplistát igyekeztük megtanulni. Tojás nagyon jól beszélt angolul, úgyhogy szövegproblémáink sem voltak.

Ebben a kezdeti időszakban a különböző együttesek már jól megkülönböztethetőek egymástól az alapján, hogy milyen zenét játszanak?

---

¹ Szervánszky Attila (1945), lemezlovas.

² Doleviczényi Miklós, zongorista, énekes, később a Kex együttes tagja, illetve protest-songok népszerű előadója.

Mindenképp. Minden zenekar tudta, mi áll neki a legjobban. Egy példa: a külvárosi proligyerekekből álló Liversing játszotta a legvadabb rhythm & blues zenét a Danuviában,³ illetve Óbudán, a Lajos utcában.

Mit lehet ebben a vonatkozásban a Scampolóról mondani? Milyen zenét játszottak a hatvanas évek elején? Egyáltalán, követte a tevékenységüket azt megelőzően is, hogy a tagjává vált volna az együttesnek?

Már 1962-től rendszeresen lejártam a koncertjeikre. Nem is gondoltam, amikor a színpad előtt álltam, hogy valaha én is ott fogok köztük állni. A Scampolo egy rockabilly⁴ zenekar volt. Amerikában minden ilyen jellegű zenét rock and rollnak neveztek, de Nagy-Britanniában egyesek a Beatles és a Rolling Stones zenéjét is rockabillynek hívták. A Scampolo elsősorban az Elvis-féle rockyt játszotta, főként Komárnak⁵ és Faragó Judynak⁶ köszönhetően. Aztán '66-ban, amikor odakerültem, nagy változáson esett át a zenekar: onnantól a beat vált a legfontosabbá.

1966-ban talán már Magyarországon is jóval könnyebb volt hozzáférni az aktuális külföldi beatrepertoárhoz. De korábban mi alapján lehetett tájékozódni? Milyen utakon lehetett a legújabb trendekről naprakész információkhoz jutni?

Nekem már 1962-től járt Németországból a Bravo magazin, Londonból pedig a New Musical Express.⁷ Néha az amerikai Billboardhoz⁸ is hozzáfértem. Teljesen képen voltam nemcsak Európa, de az Egyesült Államok könnyűzenei életének történéseivel is.

Hogyan lehetett ezeket egyáltalán beszerezni?

---

³ A Danuvia Művelődési Ház Budapesten, a XIV. kerületi Angol utca 13. alatt működött.

⁴ A rock and roll egyik legkorábbi, Elvis Presley révén nagy népszerűségnek örvendő műfaja.

⁵ Komár László (1944-2012), a Scampolo énekese.

⁶ Faragó István (1944-2003), a Scampolo gitárosa.

⁷ Nagy-Britanniában a New Musical Express (NME) által közölt slágerlisták egyfajta etalonnak számítottak, Európa-szerte számos rádióállomás az NME Top20-as listáját tekintette mérvadónak popzenei műsorainak összeállításakor.

⁸ A Billboard magazin állította össze az Egyesült Államok nemzetközileg is legismertebb toplistáit.

A kinti barátaim – sportolók, zenészek – küldték haza, vagy fizettek nekem elő rájuk. Éveken át gyűjtöttem őket. És – mint utólag kiderült – éveken át megfigyelés alatt emiatt: állandóan felbontották az újságjaimat tartalmazó leveleket.

Ezek az orgánumok, ha jól sejtem, csak a „kiváltságosok” egy szűk csoportjához jutottak el a hatvanas évek első felében. Az eddigi beszélgetéseim arról árulkodnak, hogy a beatrajongók döntő többsége ezzel szemben legfeljebb csak a Luxemburg Rádióval, a hazai rádió rendkívül szegényes könnyűzenei kínálatával, valamint az iffúsági lapok híryanagyaival találkozhatott.

Sajnos ez valóban így volt, és tényleg nagyon szegényes és előzetesen „megszűrt” zenéket sugárzott a Magyar Rádió. Komjáthyból⁹ nemzeti hőst csináltak. Gyuri bácsi valóban kiváló úriember, de a beatzenéhez és a könnyűzenéhez általában az ég egy adta világon semmi köze nem volt.

De az sokat segített, hogy minden zenekarnak meg volt a maga sleppje, és a sleppből mindig kiválasztódott az a réteg, amely ragaszkodott az együtteshez, és hozta a legújabb zenéket, azt is demonstrálva ezzel, hogy mennyire ért a beatzenéhez. Valahogy így támogattam én is a Scampolót, de nemcsak zenéket és újságokat hoztam nekik, hanem a legújabb berendezéseket: gitárokat és erősítőket, sőt végül az öltözéket is. Az Omega is mindig a legújabb beat-divat szerint öltözött a színpadon. Híres viselet volt az Omega kabátja és zsabós ingje. Mindennel lépést kellett tartani, ami csak egy zenekar körül felmerülhetett: a jobb felszerelés, valamint a látvány éppúgy vonzotta a közönséget, mint maga a műsor.

1963-ban a Nemzeti Sportcsarnokban egy igen fontos rendezvényt bonyolítottak le: az amatőr tánczenekarok első hazai fesztiválját, amelyen az első beat-zenekarok léptek fel, kiegészülve a Benkó-vezette Mosonyi Dixielanddel, illetve a Scampolóval. Ön jelen volt ezen az eseményen?

Ott voltam az elejétől a végéig.

Miként kell ezt a fesztivált egy „rajongó” szemével elképzelni? A beszámolók kivétel nélkül arról szólnak, hogy már ekkor nagyon komoly ellenségeskedések voltak az egyes zenekarok rajongótáborai között. Ez alól a Scampolo támogatói sem számítottak kivételnek.

---

⁹ Komjáthy György (1933), zenei szerkesztő, a Csak fiataloknak című műsor vezetője.

Valóban nagy csatározások folytak. Például a Scampolo akkoriban néha kijárt a Ganz MÁVAG telepére koncertezni. De a Ganz MÁVAG-nak megvoltak a saját bandái. Ott például 270 széket tört össze az „úri közönség”, s ezt nekünk, a zenekarnak kellett kifizetni a végén. Emlékeim szerint botrányosak voltak az Atlantis fellépései is, amely akkoriban nagyon „menő” bandának számított. Neményi¹⁰ és Sankó¹¹ énekelt, és már Radics is ott gitározott. Az Atlantis koncertjein mindig nagyon nagy cirkusz volt.

Visszatérve a Sportcsarnokra: az egész élvonal ott volt, de a rendezés szerencsétlen volt, mert betették Benkó Sanyiékát is a műsorba. Ők pedig elkezdték játszani a *Moszkva parti estéket*,¹² Mikor a közönség meghallotta a témát, megvadult, s elszabadult a pokol.

Nem tetszett nekik?

Nem tetszett a témaválasztás. Politikai okokból, most már elmondhatom. Ez egy orosz népdal ugyebár. Illetve nem is népdal volt, de nagyon közismert volt, mindenki ismerte. De volt más is a Sportcsarnokban: valaki bedobott a zsúrihez egy gumicsizmát, és akkor végképp botrányba fulladt az egész.

Összességében mennyire tekinthető ez a rendezvény sikeresnek? Mégis csak ez volt az első alkalom, hogy nagyobb közönség elé is kiállhattak ezek az együttesek.

A zenekaroknak külön-külön óriási tömegbázisa volt, de így egybevonva tényleg ez volt a legelső alkalom. Az mindenképpen tanulságos, hogy a hatalom ekkor már számolt a fiatalokkal, és tartott is tőlük. Visszaulnék '56-ra, ahol a műszaki egyetemisták indították a forradalmat. Az egyetemistáktól emiatt most is tartottak. Mindez persze előre vitte a beat ügyét, ugyanis felértékelődött Magyarországon a beatzene, és a figyelem középpontjába került.

Említette, hogy ezeknek a zenekaroknak nagy tömegbázisa volt. Mit jelent ez számszerűsítve? Mennyire voltak homogének ezek a bázisok? Volt egyáltalán „átjárás” a táborok között?

---

¹⁰ Neményi Béla (1943), az Atlantis együttes énekese.

¹¹ Sankó László (1943), a Sankó és Atlantis együttesek alapítója, basszusgitárosa, énekese.

¹² Vaszilij Szolovjov-Szedoj 1955-ben írott szerzeménye.

Mindegyik zenekar rajongói tábora védte a saját területét. A klubokat is őrizte, ahol játszott. Az Omegának a Kinizsi utcában¹³ egy borzalmasan nagy helyisége volt, oda 1500-2000 ember is befért. A Scampolo ehhez képest egy kis klubban játszott a Vigyázóban,¹⁴ de az Illésék is mindig kis helyeken léptek fel. Ez 2-300 főt jelent. Már a Bluejeansnek is megvolt a saját rajongó tábora, az új stílus miatt. Mi¹⁵ a Rolling Stones számaival arattunk nagy sikereket. Öt-hatszáz fős rajongótáborunk volt.

Hol játszottak?

Az Apáczai Csere János utcában volt egy építőipari klub, ami kimondottan nagy helyiség volt. Aztán később érdekes módon éppen a Scampolo fűrt ki minket onnan. De a klubokon kívül voltak szabadtéri koncertek is. Az Illés minden szabadtéri bulijára több ezer embert vonzott.

Az Ifjúsági Park 1961-ben nyílt meg. Ezen kívül hol tartottak még szabadtéri koncerteket?

Például a Vörösmarty téren, május 1-jén. Az első ilyen azt hiszem még '58-'59-ben volt, amikor Szörényiék¹⁶ még be se léptek az Illésbe.

Fontos tisztáznunk: hasonlóan virágzó beatzenei élet volt vidéken is ekkoriban? Vagy mindaz, amiről beszélünk, elsősorban Budapestre volt jellemző?

Vidéken is nagy zenei élet volt, szinte ugyanolyan, mint Pesten. Ugyanabban az időben az egyetemisták és gimnazisták figyelemmel kísérték a fővárosi zenekarokat, és persze a londoni és amerikai slágerlista élvonalát, az új stílusokat is. Mi például Szolnokra jártunk a Scampolóval. Ott volt minden vasárnap délután állandó klubunk. Onnan mentünk Törökszentmiklóásra, Debrecenbe, Nyíregyházára. Aztán egy másik útvonalon jöttünk haza Miskolc felé. Így aztán megismertük a vidéki rajongókat is, és láttuk az érdeklődést.

---

¹³ Az Omega a Műszaki Egyetem klubjában játszott, amely Budapesten, a IX. kerületi Kinizsi utcában volt.

¹⁴ A Scampolo klubja Budapesten, az V. kerületi Vigyázó Ferenc utcában volt.

¹⁵ Ti. a Bluejeans tagjai.

¹⁶ Szörényi Levente és Szörényi Szabolcs, az Illés későbbi énekes-gitárosa, illetve basszusgitárosa.

Beszéljünk röviden a Kon-Tiki együttesről is. Ha jól tudom, akkor a korábbi Kon-Tiki és a Bluejeans egyesüléséből jött létre az a formáció, amelyben ön is szerepelt. Ekkor stílust is váltottak: a többszólamú vokális számokra kezdtek koncentrálni. Mennyiben volt köszönhető ez a váltás Haász Albertnek, akiről tudjuk, hogy később a Wanderers zenekarral kimondottan ebbe az irányba ment?

Teljes mértékig Haász Berci¹⁷ hozta be a zenekarba ezt a szolidabb, visszafogottabb irányt. Mi akkor nagy The Hollies-rajongók voltunk. '66 márciusában még Krakkóba is kimentünk egy Hollies-koncertre. Aztán elvesztettük az egyik kollégánkat, Imre Attilát, aki szólógitáros és énekes volt: átkerült a Kexbe basszusgitárosnak.

A Kon-Tiki az Ön személyes pályáján mennyire jelentett előrelépést a Blue Jeanshez képest?

Abszolút. Nagy előrelépés volt. A Bluejeans nagyon lelkes, lendületes, de amatőr csapat volt. A Kon-Tikiben kiszámítottuk előre, amit ki lehetett. A közönséget, a stílust, hogy mi jön be, mi nem jön be. Gyenes Rudi bácsi híres tánciskolájában¹⁸ játszottunk, a Majában, a Majakovszkij utcában. Az ismertebb zenekarok mindig egy jól ismert tánciskolába fészkeltek be magukat, hogy elérhetőek legyenek.

Megérkeztünk 1966-hoz: ekkor lépett be a Scampolo együttesbe. Hogyan jellemezné azt a négy évet amit ott töltött? Egy olyan zenekarnak, amely végül sosem indult el a saját szerzemények útján, mennyire maradt meg a támogatottsága egy olyan közegben, ahol 1965-től fokozatosan minden a magyar nyelvű beatről szólt? A nagy hármás: az Illés, az Omega és a Metró legalábbis elkezdtek a saját zenéjüket játszani, a Scampolo viszont továbbra is másoló zenekar maradt.

Nem voltak tehetséges zeneszerzőink, hiába játszottunk profin. Akkor fordulhatott volna meg minden, mikor eljött hozzánk Presser.¹⁹ Ő jelentkezett, hogy jönne hozzánk.

---

¹⁷ Haász Albert, a Kon-Tiki és később a Wanderers együttes billentyűse, zeneszerzője.

¹⁸ Gyenes Rudolf tánciskolája Budapesten, a VI. kerületi Király (korábban Majakovszkij) utca 58. szám alatt volt.

¹⁹ Presser Gábor (1948), Kossuth-díjas zeneszerző, zongorista.

Sőt később Ön Schöck Ottót is megkereste. Mindez azt jelzi, hogy a zenekarban megvolt a kezdeményezés egy zeneszerzői ambíciókkal rendelkező tag szerződtetésére.

Schöck Ottóval²⁰ már a Bluejeans idején baráti viszonyban voltam. A legjobb nótáit a Metróhoz vitte természetesen. Presser Gabival ugyanez volt a helyzet: megcsináltatta velünk egy-két dalát, aztán elvitte őket az Omegába. Presser azt ígérte, hogy ír nekünk egy nagylemezt. Ebből nem lett semmi. *Azt mondta az anyukám és a Nem tilthatom meg neked*²¹ című Presser-dalokat előbb játszottuk, mint az Omega.

Mint társszerző Ön részt is vett ezeknek a daloknak a kidolgozásában?

Persze, mindenki beletette a maga dolgait. Persze a Scampolóban Faragó hangszerelte a gitáros részeket, zseniális stílusérzéke volt ehhez. Én ritmusgitáron játszottam. Azon viszont sok variáció nem volt. Az ember vagy helyes harmóniát fogott, vagy borzalmak sülték ki belőle. Visszaültnék egy mondat erejéig a többszólamú vokális számokra: a Kon-Tikivel minden szempontból az elsők között voltunk, habár Szörényiék rengeteg Holliest és Beatlest játszottak, amelyek szintén többszólamúak voltak.

Amúgy a magam részéről ki nem állhattam az átdolgozásokat. Nem tartottam túl eredeti ötletnek, és nem is nagyon engedtem, hogy a zenekarban ilyenek legyenek. Inkább az motivált engem-minket, hogy „no, a csuda egye meg, itt hallottunk egy jó gitárszólót, hát ezt megtanuljuk, mert mi is tudunk ennyire gitározni! Úgyhogy úgynevezett koppintós zenekar volt a Kon-Tiki, majd a Scampolo is. Az volt a cél, hogy minél pontosabban eljátsszuk az eredetit.

A különböző zenekarok arról voltak felismerhetőek, hogy mit játszottak jól. Mi ugye Shadowst játszottunk bravúrosan, korábban pedig nyilván Elvis Presleyt. Ez volt a Scampolo vezérmotívuma. Zoránék²² például Roy Orbison²³ énekeltek mindig nagyon jól.

1970-ben viszont otthagyja a Scampolót. Zenei szempontból mi volt ennek az oka, és mi volt az, ami alapján végül az Atlantiszt választotta?

---

²⁰ Schöck Ottó (1946-1999), zeneszerző, zongorista, a Metró együttes tagja.

²¹ Ezek a dalok később az Omega zenekar által váltak ismertté.

²² Sztevanovity Zorán (1942), Kossuth-díjas énekes, gitáros, a Metró együttes tagja.

²³ Roy Orbison (1936-1988), amerikai énekes, gitáros.

Minden a nyakamba szakadt. Tehát én voltam a felelős azért, hogy van-e fellépés vagy nincs, és az ismerőseim és családi hátterem révén a berendezéseket is én szereztem be. A '69-es Scampolo Marshall erősítőkön játszott, Sennheiser mikrofonokkal és Fender gitárokkal. Ugyanolyan gitárjaink voltak, mint Jimi Hendrixnek.²⁴

Ezeket honnan sikerült beszerezni?

Ezeket első sorban Angliából, sportoló ismerőseim és barátaim révén, és persze sok zenész is játszott kint nyugati szerződéssel, ők hazajöttek és eladták a hangszereket. Mindig kínosan ügyeltem arra, hogy kifogástalanul szóljon a Scampolo. Volt is irigyünk éppen elég emiatt.

Az Atlantisba aztán S. Nagy István²⁵ szövegíró barátom révén kerültem. Neményi Béla nagyon jó üzletember volt és remek zenekarvezető. Az Atlantisznak '65-66-ig több kislemeze volt, mint az Omegának. Magyar és angol nyelvű is. De mint előadó, Neményi rengeteg kívánnivalót hagyott maga után.

Az volt az ajánlata amúgy, hogy vigyem át a Scampolo tagságát és a felszerelést, cserébe megkapjuk az Atlantisz 750 forintos gázsiját, ami horribilis pénz volt, hiszen egy vállalati osztályvezető 1500 forintot kapott egy hónapra. Egy komoly cég igazgatója 3000-nél nem nagyon keresett többet. 300 forint volt a gázsí a Scampolóban, az enyém 500 volt, mint zenekarvezetőnek, de abból fedeztem a kiadásokat is, például, ami a szerződéskötéshez kellett. Telefonok, plakátok: mind a saját pénzemen vállaltam.

Emiatt elfogadtam az ajánlatot. Volt, aki jött velem a Scampolóból, volt, aki nem jött. Aztán összeraktunk egy új Atlantist. Jött velünk Juhász Gyula Mario²⁶ énekes, akinek nagyon jó „néger” hangja volt, remekül énekelt soul-t. Jött egy-két fűvós, például Várkonyi Matyi²⁷ és Fekete Gyula,²⁸ aki később a Hungáriába került. Ezzel a felállással elég sokáig dolgoztunk, a Vajdaságban turnéztunk, illetve a tengerparton.

S ekkor már zeneszerzőként is tevékenykedett?

Nagyon kevés számom volt. Nálam mindig voltak jobb, tehetségesebb zeneszerzők.

---

²⁴ Jimi Hendrix (1942-1970), az egyik legjelentősebb amerikai gitáros.

²⁵ S. Nagy István (1934), dalszövegíró.

²⁶ Juhász Gyula, szaxofonos, énekes, a Wanderers és Atlantis együttesek tagja.

²⁷ Várkonyi Mátyás (1950), zeneszerző, karmester.

²⁸ Fekete Gyula (1951), zeneszerző, szaxofonos, énekes, a Hungária együttes tagja.

Az Atlantisban kik voltak azok?

Neményi Béla és Sankó Laci. Lehozták a próbákra az ötleteiket, és mindenki beleadta a saját ötleteit is. Ráéreztem arra, hogy egy új dal melyik angol számra vagy együttes stílusára hasonlít, és azután igyekeztük még inkább abba az irányba vinni a témákat, a harmóniákat és a hangszerelést.

Melyek voltak azok az amerikai vagy angol zenekarok, amelyeket ekkoriban követni igyekeztek?

Elsősorban popularitásra törekedtünk. A példaképünk '71-től a Creedence Clearwater Revival²⁹ volt. Páratlanul jó banda volt.

Térjünk rá a DJ-korszakára! Ön egyike volt az első DJ-knek Magyarországon. Mit jelentett a hetvenes években Magyarországon lemezlovasnak lenni, hogyan lehetett egyáltalán egy repertoárt felépíteni?

DJ-nek lenni népszerű dolog volt – ha valaki jól menedzselte magát, és jól szerkesztette meg a műsorait, jobban járt, mintha beatzenekarban játszott volna. A zenészmúltam miatt jó helyekre kaptam szerződést, mint például a legendás Sarokházba,³⁰ ahol előttem Cintula³¹ és B. Tóth³² játszott. Aztán a Kertészeti Egyetemen játszottam nagyon sokat, az E épületben, illetve a Várban.

Milyen felszerelése volt mindehhez?

Angliából hozattam. Kaptam prospektusokat, kiválasztottam őket, és volt a hazatelepültek közül, aki behozhatta vámmentesen.

Ön személyesen is gyakran megfordult külföldön?

---

²⁹ 1967-1972 között létező amerikai együttes.

³⁰ A Sarokház Presszó Budapesten, a XII. kerületi Böszörményi úton volt.

³¹ Keresztes Tibor (1945), disc jockey.

³² B. Tóth László (1947), disc jockey, zenei szerkesztő.

Állandóan jártam Londonba, '74-75-től szinte mániákusan. Onnan hoztuk a lemezeket is. A zenekarokkal korábban Németországban turnéztam sokat, illetve Ausztriában. A Scampolóval főként Nyugat-Németországban. A nyugat-német márkában kapott fizetésnek nagyobb értéke volt. Onnan hoztam magamnak egy mikrobuszt, azzal szállítottam a saját zenekaromat is. Számtalanszor előfordult, hogy az, aki elvállalta a turnéra a szállítást, az utolsó pillanatban lemondta. Így aztán elhatároztam, hogy többet velem nem szórakozik senki, megoldom saját magam. Sikerült is.

Feltételezem, hogy a DJ-nek a legfőbb erénye már a hetvenes években is a tájékozottság volt, tehát az, hogy naprakész legyen, és a legújabb zenéket szolgáltatassa.

Rátapintott a lényegre. Volt is irigyem éppen elég. Most kaptam meg a Történeti Levéltárból a megfigyelési anyagomat. Az ügynökök kíváncsiak voltak a politikai nézeteimre, a világnézetemre, mindenre. Akik a legtöbbet jelentettek rólam, másodosztályú tehetségtelen diszkósok voltak. Azt hitték, hogy ez az ügynökösdi valami nagyon izgalmas dolog. Annyit jelentettek rólam, hogy nem is tudom, mikor éltek privát életet a szüleikkel vagy a feleségükkel, mert állandóan engem figyeltek.

Azt gondolja, hogy amiatt, mert sokat járt külföldön és köztudomásúlag jól informáltak számított a populáris zenei élet híreivel kapcsolatban?

Csak is a szakmai irigység miatt történhetett így. Le van írva, hogy én abból kovácsoltam magamnak előnyt, hogy zenész voltam, és jó kapcsolatot ápoltam a hard rock és heavy metal zenekarokkal: a P. Mobillal, a Piramissal vagy a Beatricével. Ezekkel a bandákkal nagyon sokat dolgoztam együtt. Mi volt ennek a lényege? Hogy az ember egy hatalmas közönség előtt nagy népszerűsége tehetett szert azzal is, ha tíz percig kint volt a színpadon, és nagyobb gázsit kapott, mintha diszkózott volna.³³ Nem kellett lemezt venni, szerelést, semmit, csak bementem, hogy ki következik, és mindenki éljenzett.

A diszkózás ezzel mégsem ért véget.

---

³³ Danyi sok zenekar koncertjén műsorvezetőként is dolgozott.

Valóban, mind a mai napig diszkózom. Így, még betegen is. Óriási sikerem volt nemrégiben, retró diszkót tartottam februárban és márciusban.

Pályája kezdetén hogyan építette fel a műsorát? Előzetesen kiválasztotta azokat a számokat, amelyeket játszani fog, vagy a pillanatnyi improvizációnak engedett inkább?

Mint zenekarvezetőnek volt műsorszerkesztési gyakorlatom, ezért összeállítottam a műsort. Amikor bakelitről vagy CD-ről játszik az ember, sokkal egyszerűbb elindítani egy számot, mint a zenekarral összehangolni és elkezdni azt.

Milyen hosszúságú műsorokat épített fel?

Elkezdtem este tízkor, és éjjel háromkor-négykor fejeztem be.

Végül essék szó röviden a menedzser-korszakáról, amely szintén a mai napig tart. A nyolcvanas évek elején látott hozzá zenekarok programjának megszervezéséhez.

Úgy kezdődött, hogy mindenkivel haveri viszonyt ápoltam: adtam a P. Mobilnak, a Piramisnak, és a Beatricének angol számokat, ők pedig ragaszkodtak hozzám. Kedveltük egymást. Révész Sanyival³⁴ és Som Lalival³⁵ mind a mai napig nagyon jó barátok vagyunk. Várkonyi Matyival is összejárunk, ő a Generált vezette abban az időben. Így alakultak ki életre szóló barátságok.

A zenekarok megbíztak a szakmai ismereteimben. A Lokomotivnak is hoztam fellépéseket.³⁶ Hibátlanul kellett dolgozni. Nem lehetett mellényúlni. Olyan helyre kellett eladni a zenekarokat, ahol biztos volt, hogy sikert aratnak.

Közben az aktív zenéléssel teljesen felhagyott. Miért?

---

³⁴ Révész Sándor (1953), énekes, a Generál és Piramis együttesek tagja.

³⁵ Som Lajos (1947), basszusgitáros, a Piramis együttes alapítója.

³⁶ Ti. az LGT zenekarnak.

MTA BTK ZTI
20-21. Századi Magyar Zenei Archívum és Kutatócsoport
IGNÁCZ ÁDÁM

Az aktív zenélést már '74-ben abbahagytam. Rengeteg problémám volt, többek között az, hogy a tagok alkoholizáltak, nem voltak pontosak, késtek, és nem sikerült megrendszabályozni őket. Így aztán úgy láttam, hogy egyedül, mint diszkós és műsorszervező jobban boldogulok majd. Így is történt.